

Tale til Anni og Laila Kanafani ved overrækkelse af Gerda-prisen

Københavns Rådhus, den 21. august 2006

Kære Anni og Laila

Allerførst vil jeg selvfølgelig gerne ønske jer tillykke med Gerda-Prisen. Det er os en stor glæde, at bestyrelsen for Gerda-Prisen har fulgt vores indstilling af jer til modtager af prisen. Vi har ikke et øjeblik været i tvivl om, at I var de oplagte og værdige kandidater til prisen. Og siden vores indstilling har situationen i Libanon blot føjet endnu en udfordring til jeres arbejde, - en udfordring I – havde jeg nær sagt - selvfølgelig har taget op så I nu også forsøger at hjælpe børn som er fordrevet fra deres hjem pga. bomberne som I fra første færd har grebet.

De palæstinensiske flygtnings skæbne blev tidligt en livssag for dig, Anni, som du ikke har sluppet siden du mødte din mand Ghassan i 1960'erne. Du har stået meget igennem i årenes løb: tabet af din mand, som blev offer for en israelsk bilbombe i 1972; mange års borgerkrig i Libanon fra 1976-1990, som især gik ud over de i forvejen sårbare flygtninge i lejrene. Du har holdt ved igennem alle årene. I de forløbne uger har mange spurgt os, hvordan du havde det under bombningerne og nye angreb på Libanon. Når vi har ringet til dig og Laila i Beirut, har I selvfølgelig udtrykt både angst, vrede og usikkerhed, men også sorg over det, der nu igen er overgået Libanons befolkning – på et tidspunkt, hvor håbet om en fredeligere fremtid var begyndt at spire. Men jeg er ret overbevist om, at I ikke på noget tidspunkt har overvejet at forlade Libanon”.

Nok er du stadigvæk dansker, Anni, men dit hjerte har du for længst tabt til de palæstinensiske flygtninge i lejrene og ikke mindst til børnene som vokser op under meget vanskelige forhold. Tabet af din mand, Ghassan i 1972 var stort: for dig personligt og for de palæstinensiske flygtninge, som han utrættelige arbejdede for og dedikerede sit liv til.. Men tabet og sorgen har du vendt til noget positivt for fremtidige generationer af palæstinensere. Deres drøm er naturligvis, at deres ret til at vende tilbage kan omsættes på en måde, så de kan få deres værdighed tilbage og kan udfolde deres rettigheder som lige borgere, hvor de end måtte befinde sig.

Du har forstået at starte med børnene og de unge: med stiftelsen og opbygning af børnehaver og kulturelle centre har du haft øje for, at børn og unges sind må næres og formes, så de får udfoldet deres kreativitet, får styrket deres selvtillid og selvværd, uden hvilken både nutid og fremtid kun kan se sort ud. For os, som lever under trykkes vilkår i Danmark er det vanskeligt at forestille os, hvad det gør ved folk, som nu i tredje generation lever i flygtningelejre i et fremmed land – os stadig bærer drømmen i sig om engang at vende tilbage til de jorde familien engang blevet tvunget til at forlade.

Arbejdet med at skabe et værdigt liv for børnene i lejrene – at give dem udfoldelsesmuligheder og mulighed for at lege og udfolde deres fantasi, som alle børn har brug for – er blevet et livsværk og en livsopgave for dig Anni. Men her slutter det ikke, for du Laila er på din helt egen, meget stilfærdige måde gået i dine forældres fodspor. Du har arvet din fars og mors kunstneriske evner og engagement for de palæstinensiske flygtninge. På helt enestående vis har du udviklet en kunstpædagogik uden sidestykke. Der tales for tiden meget om de traumer, børn i Libanon gennemlever i disse dage og timer. Men for dig er det næppe noget nyt. Du har i årevis - igennem

tegninger og andre kunstneriske udtryksformer fået børnene til at udtrykke, diskutere og bearbejde det, der ligger dybt i deres sind: på godt og på ondt. Og det er der kommet utroligt meget godt ud af: for børnene, for lærerne, for forældrene og for os, som får både en stor menneskelig men også en stor kunstnerisk oplevelse ud af at se på børnenes værker f.eks. i bogen "Like Roses in the Wind".

I er et eksempel for mange. Saasaa fra Nahr Al-Bared lejren skriver i tilknytning til sin tegning: "jeg vil være lærer i en Ghassan Kanafani børnehave, når jeg bliver stor". Og sådan er der mange eksempler på, hvordan jeres engagement har stor betydning for de palæstinensiske flygtninge i går, i dag og i morgen. Og er med til at minde verden om et stadig uløst flygtningeproblem.

Denne overrækkelse af Gerda-prisen vil stå som et særligt stort lyspunkt på den vej vi gennem mange år har gået sammen gennem et enestående partnerskab, der er med til at sætte fokus på børn og vigtigheden af at give dem mulighed for at udfolde deres kreative sider midt i en vanskelig hverdag som flygtninge og samtidig er dette partnerskab med til at skabe kendskab, handlemuligheder og gensidig solidaritet på tværs af nationaliteter og kulturer.

Et stort tillykke til jer begge med årets Gerda-Pris, som overrækkes til jer om lidt. Det er med stolthed vi har indstillet jer til prisen, for en enestående og utrættelig indsats der står som et bevis for nytten af et langsigtet og bæredygtigt arbejde blandt børn i flygtningelejrene i Libanon.

Henrik Stubkjær
Generalsekretær i Folkekirkens Nødhjælp